

som deres Prisforlangender vilde medføre, indenfor Rammen af denne Detailpris. Det har desværre vist sig, at disse Kampe, naar de udkæmpes uden Bestemmelser, fører til meget dårligere Resultater, end naar der er Bestemmelser angaaende Prisernes Fastsættelse, og at det derfor er nødvendigt, naar man overhovedet har Maksimalpriser, at have Maksimalpriser baade for Producenter, Grossister og Detailister, som for hver giver en passende Avance. Det ærede Medlem spurgte efter de norske Sild. Derom maa jeg sige det samme, som jeg sagde i Fjor, at Sildene er ikke kommet hertil, og at vi altsaa stadig har en Vennetjeneste til gode hos Norge for den Vennetjeneste, vi ydede dem. Jeg haaber, at denne Vennetjeneste vil blive ydet, og den vil maaske paa et givet Tidspunkt vise sig mere værdifuld, end om den var blevet ydet i Fjor. Naar jeg ikke interesserede mig saa meget for at faa det gennemført i Efteraaret, var det, fordi det lykkedes at tilvejebringe en Ordning, som sikrede, at der gennem de Stats-tilskud, som bevilgedes ved den store Silde-sæson, blev Anledning til at faa Sild af indenlandsk Høst. Man har kunnet nedsalte Sild i Tønder, det er sket efter en meget stor Maalestok, og Sildene har været at faa til rimelige Priser. Endelig mente det ærede Medlem, at Kartoffelmangelen var særlig fremkaldt ved, at Kartoffel-Julienne var udført. Mig bekendt er det ganske diminutive Kvantiteter, der er Tale om, og Anvendelsen til Julienne er for længe siden standset. Det har tværtimod vist sig, at de Tørrerier, der laa inde med Kartoffler, og hvis Tørring blev standset, har været i Stand til paa det Tidspunkt, hvor der var Mangel paa Kartoffler, at afgive friske Kartoffler i store Kvantiteter til de Steder, hvor der var Mangel paa dem.

Knuth: Naar jeg før talte om Brødspørgsmaalet og om Brødrationer, var det foranlediget ved Udtalelser fra den højt-ærede Minister, som overførte et andet Medlem her havde talt om, at Brødrationerne var tilstrækkelige. Jeg oplyste, at hvor der var Tale om at føde 20—24, gennemsnitlig 22, Personer, hvoraf der er et Barn, har det ved Beregning vist sig, at Brødrationerne ikke var tilstrækkelige. Ministeren svarede dertil, at det kunde han ikke udtale sig om; han kendte ikke Beregningen. Jeg maa sige, jeg kender den heller ikke, men jeg mener, at den er lige til. Det er en Mand, der har Folk paa Kost; han kan se i sine Brødbøger,

hvor meget Brød han bruger, og han kan se, hvor meget Brød han kan faa efter Brødkortene. Naar han saa trækker det ene Tal fra det andet, kommer der en Difference paa 40 Brød. Saa det Regnestykke er meget let at gøre. Ministerens Vittighed om Heste og Hunde skænker jeg ham. Det følger af sig selv, at naar Manden har Folk paa Kost, skal han ikke ogsaa koste Heste og Hunde af det samme.

Ministeren var i det hele taget saa overlegen overbevist om Rigtigheden af alle disse Foranstaltninger. Desværre tror jeg ikke, det er lykkedes Ministeren at overbevise Rigsdagen, og jeg tror endda, jeg tør gaa saa vidt at sige, at det endogsaa er meget faa ude i Landet, der føler sig overbeviste. Jeg hører daglig Vidnesbyrd derom. Herinde kan man ikke forstaa, at naar vi skal spare paa Benzinen, maa man gerne køre rundt, saa meget man vil, blot ikke lige ud, idet man ikke maa fjerne sig mere end 40 km fra Bopælen. En Mand kan køre rundt saa mange Hundrede km, han vil, men han maa ikke i lige Linie køre mere end 40 km. Folk kan ikke rigtig forstaa, at det skal medføre et mindre Benzinformbrug. Man kan heller ikke rigtig forstaa, at naar man skal til at fastsætte Maksimalpris paa Hvede eller andre saadanne Landbrugsprodukter, saa falder den straks betydelig ned ad. Hvedens Pris blev f. Eks. nedsat med 33 pCt. under den virkelige Værdi, men naar man kommer til Benzin, skal man op paa en Toppris; jeg ved ikke, om man ikke er kommet op over Topprisen. Jeg gav i hvert Fald ikke mere end 89 Øre, medens Maksimalprisen blev sat til 1 Kr. Det muligt, at Prisen i Mellemtiden er steget til 1 Kr., men i saa Tilfælde er Maksimalprisen sat til det højeste, der nogen Sinde er forlangt for Benzin. Naar det derimod drejer sig om Landbrugsprodukter, skal Prisen alle Tider sættes væsentlig under den gængse Pris. Ministeren kom ind paa at røre ved Skovbrugsforholdene. Her er det endnu værre. Man kan vistnok ikke tænke sig mere upraktiske Foranstaltninger end dem, der er truffene paa dette Omraade. Den første Ordning var i det væsentlige ganske betydningsløs — det indrømmer jeg —, den gjorde ingen Gavn, men ganske vist heller ingen videre Skade; for saa vidt kunde man saamænd godt være blevet ved den. Den gjorde en hel Del Ulejlighed, det var det værste. Men saa kom man pludselig i Tanke om, at den ikke var fyldestgørende; saa vilde man besser machen. Det første,